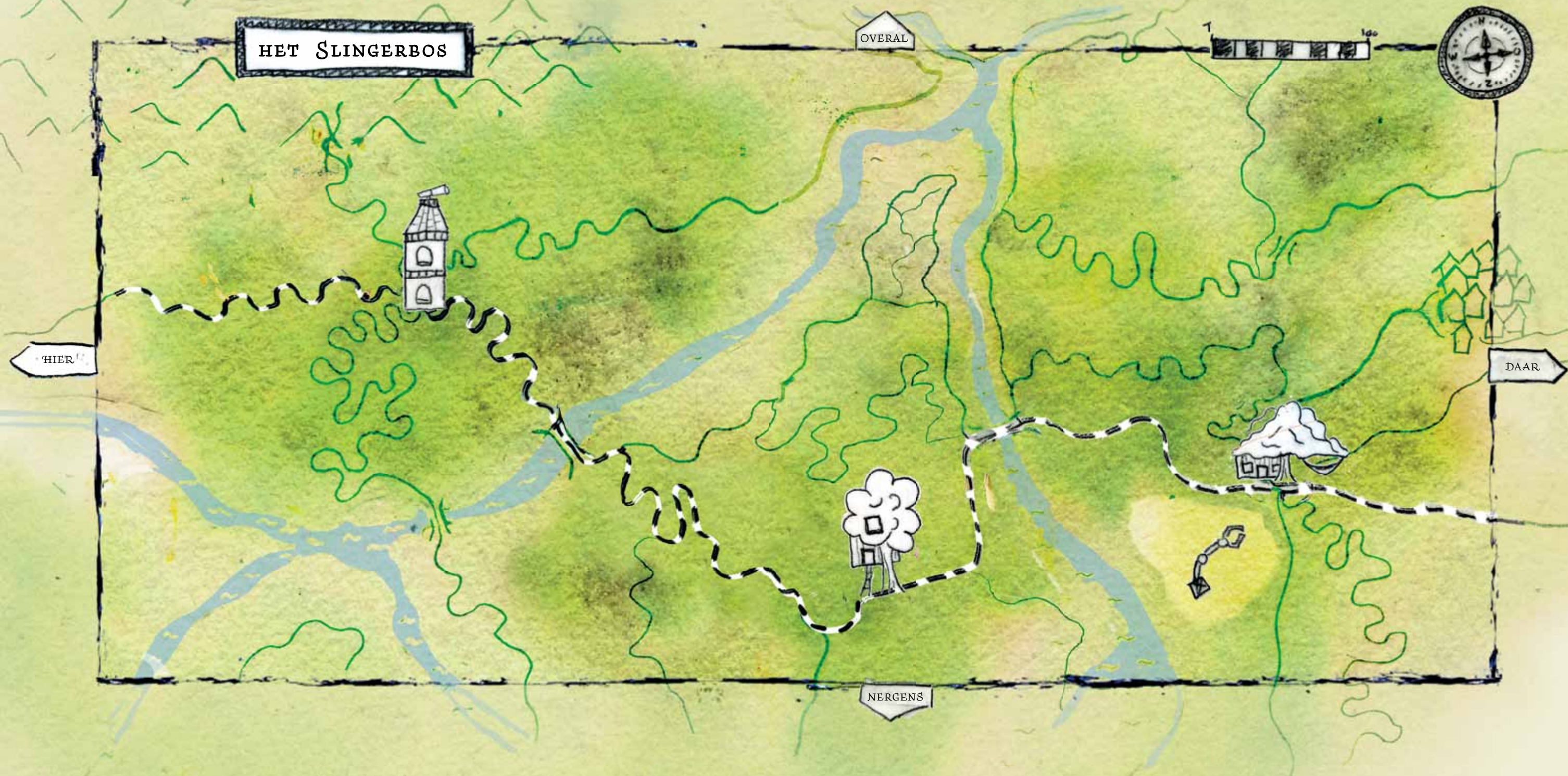

de sterren pluk machine

Gerdien Jansen, Barend van der Pol & Carien Franken

voor:
alle mooie, kleine en grote mensen op de wereld.

de sterren pluk machine

Gerdien Jansen, Barend van der Pol & Carien Franken

de reiziger

De reiziger dwaalt door het bos, op zoek naar antwoorden op allerlei vragen. Vragen over het leven, over dromen, durven en doen. Vragen over verschillen tussen mensen en hoe hiermee om te gaan. Misschien wonen er wel mensen in het bos waarvan hij kan leren?

de professor

De professor woont in een klein kasteel met een sterrenbalkon. Zijn hoofd is zijn rijkdom, hij wil leren en weten. De aarde begrijpt hij wel, maar de sterrenhemel met haar stervende ster is voor hem een mysterie.

de houtsmid

De houtsmid bouwt de meest prachtige bouwwerken in het bos. Aan zijn handen zitten geen vingers, maar zit gereedschap. Zijn werk is zijn leven.

de fee

De fee danst met iedereen die zij ontmoet. Zij woont aan de rand van het bos en heeft het leven lief. Met een groot hart lacht zij iedere dag de zon tegemoet. Zij is nieuwsgierig naar de wensen en dromen van mensen.

De kauw vliegt voor de reiziger uit. Hij leidt de reiziger door het bos. Hoe kan het toch dat deze kauw alles lijkt te weten? Wat is er toch met deze geheimzinnige vogel?

Mira is de naam van de stervende ster, maar ook de naam van de overleden geliefde van de reiziger. Is dat toeval of is er meer aan de hand?

3 de reiziger en de professor

De professor loopt voorzichtig, voetje voor voetje, naar het raam. De kauw blijft zitten. Ze kijken elkaar aan, de kauw en de professor. Hun ogen komen steeds dichterbij elkaar. De neus van de professor raakt nu haast het glas.

De kauw houdt zijn kopje een beetje schuin, alsof hij wil zeggen:

“Kom, ik ben het maar. Ik wil je wat vragen.”

“Wat is er, kauw? Wat wil je me vragen?”

Een korte schreeuw:

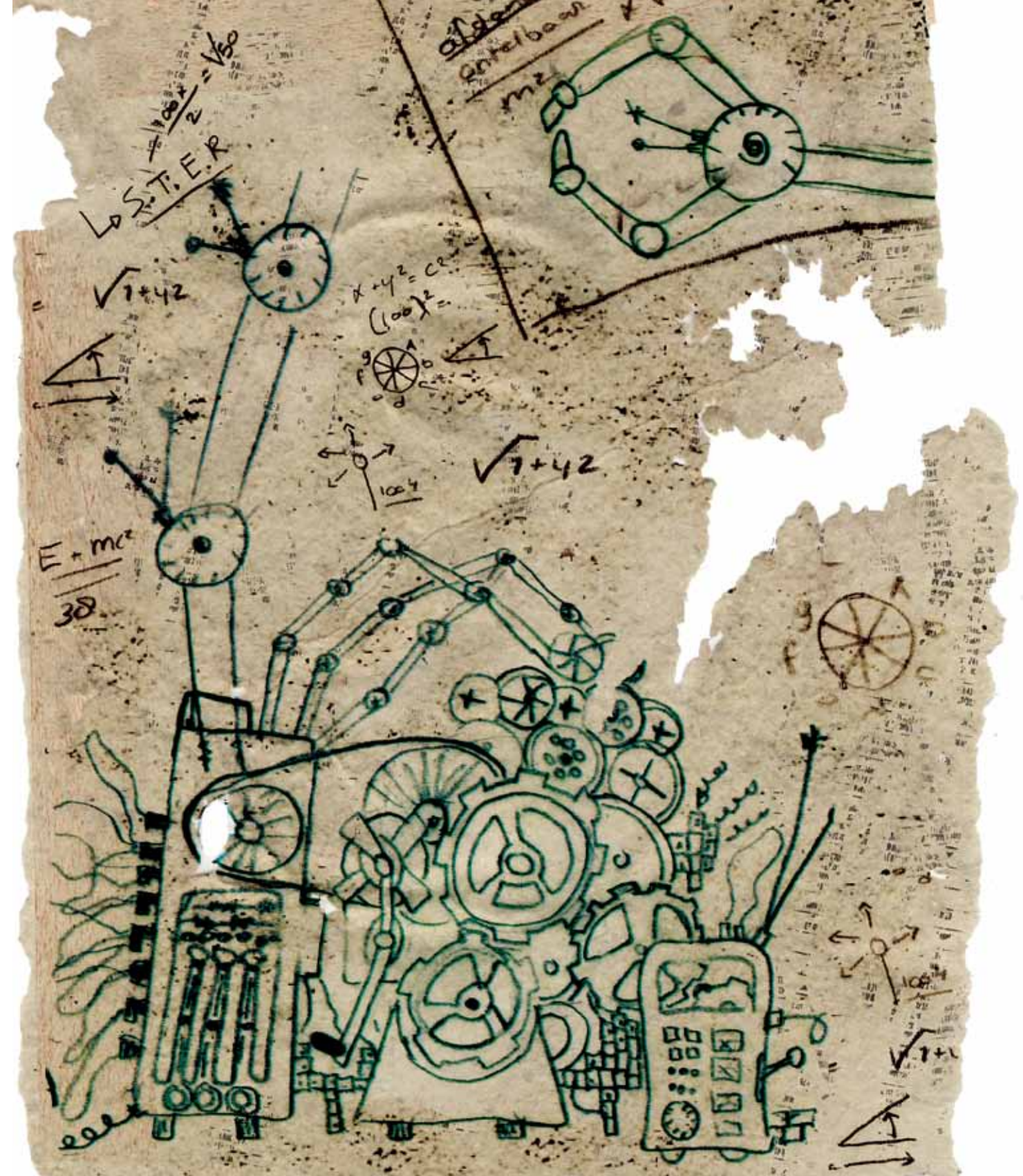
“Kraaa!”

De reiziger ziet zijn vriend voor een raampje zitten. Langzaam loopt hij de kleine open plek op, richting het kasteelhuisje. Wie woont hier? Wie maakt al deze ingewikkelde dingen? Wie kijkt hier naar de sterren? Kan diegene hem naar Mira brengen?

Achter hem in het bos hoort hij de bladeren en de takken ritselen, alsof ze hem antwoord willen geven. De wind kriebelt in zijn nek, waait zachtjes door zijn krullen, streelt zijn gezicht.

De professor ziet iemand aan de rand van het bos die langzaam de open plek op komt lopen. Wie is deze man met die gitaar op zijn rug? Met zijn wilde bos krullen? Zou hij een vriend kunnen zijn? Een vriend kunnen worden? Hij voelt kriebels in zijn buik. Een vriend is welkom.

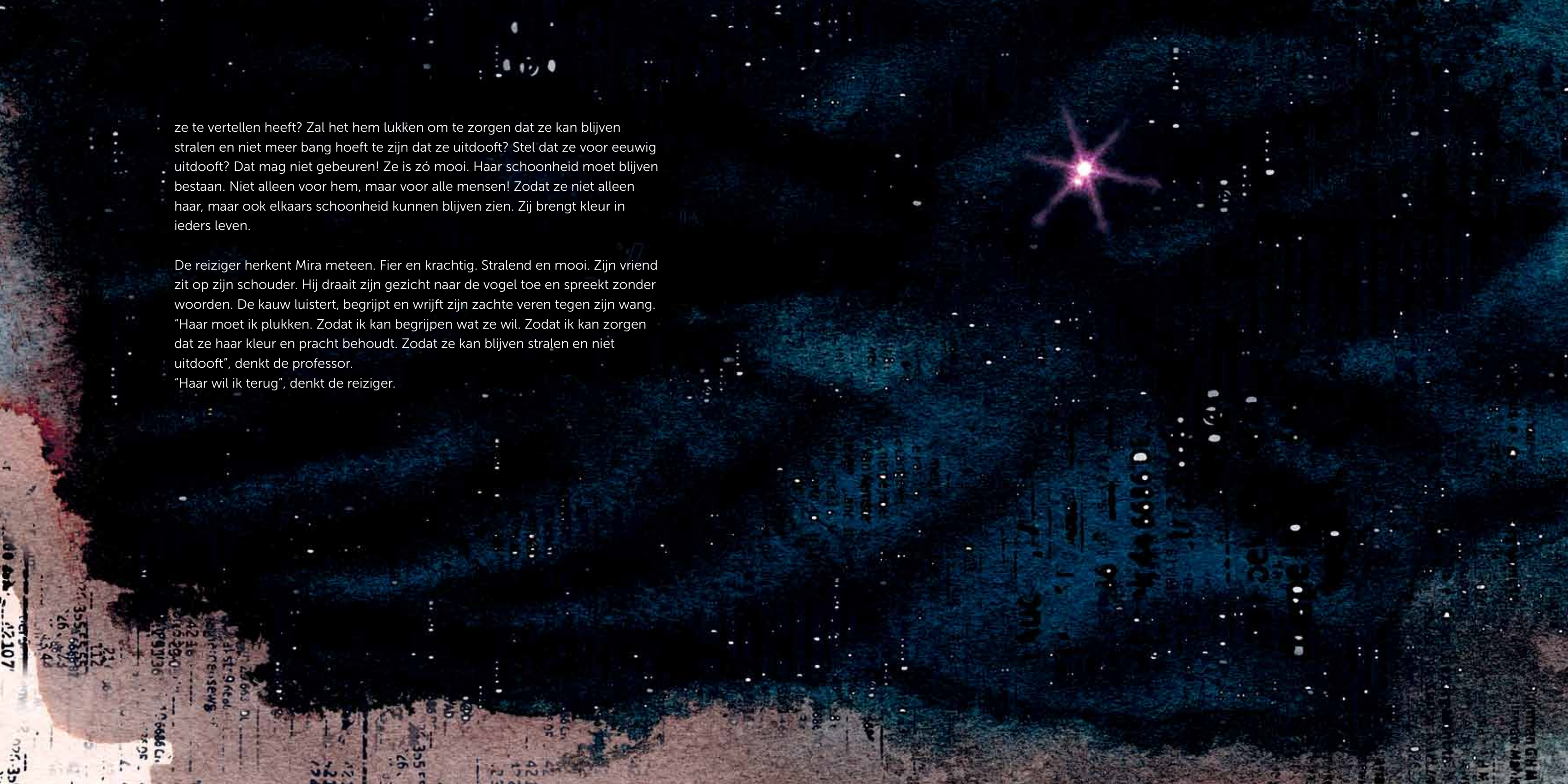
Als je iemand voor het eerst ziet, wat weet je dan over deze persoon?

ze te vertellen heeft? Zal het hem lukken om te zorgen dat ze kan blijven stralen en niet meer bang hoeft te zijn dat ze uitdooft? Stel dat ze voor eeuwig uitdooft? Dat mag niet gebeuren! Ze is zó mooi. Haar schoonheid moet blijven bestaan. Niet alleen voor hem, maar voor alle mensen! Zodat ze niet alleen haar, maar ook elkaars schoonheid kunnen blijven zien. Zij brengt kleur in ieders leven.

De reiziger herkent Mira meteen. Fier en krachtig. Stralend en mooi. Zijn vriend zit op zijn schouder. Hij draait zijn gezicht naar de vogel toe en spreekt zonder woorden. De kauw luistert, begrijpt en wrijft zijn zachte veren tegen zijn wang. "Haar moet ik plukken. Zodat ik kan begrijpen wat ze wil. Zodat ik kan zorgen dat ze haar kleur en pracht behoudt. Zodat ze kan blijven stralen en niet uitdooft", denkt de professor.

"Haar wil ik terug", denkt de reiziger.

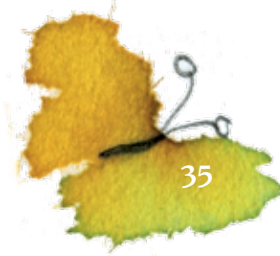

Dan ziet hij het.

Hij kan zijn ogen niet geloven. Met open mond volgt hij het schouwspel. Duizenden vlinders vliegen naar het midden van een grote open plek in het bos. En precies in het midden staat een jonge vrouw, omringd door al die vlinders, die zij dansend dirigeert. De muziek komt uit een speeldoos, die naast haar op de grond staat. Een muziekdoo: dat was dus wat de reiziger had gehoord.

De muziek zwelt aan. Voller, harder en heftiger. Haar lange, ranke vingers wijzen naar de lucht. Haar hoofd danst mee op het ritme van de muziek. Haar krullen gaan hun eigen weg en de vlinders vliegen om haar heen. Ze dansen om haar hoofd en gaan langs haar sierlijke armen omhoog. Ze kleuren de lucht en vormen een wolk van fladderende vleugels. Ademloos kijkt de reiziger toe, totdat de muziek plotseling stopt. De stilte lijkt op dat moment oneindig...

“Zo, ben je daar eindelijk? Ik had je al verwacht. Wees niet bevreesd. Ik verwacht eigenlijk altijd iedereen.” Haar zachte stem doorbreekt de stilte. “Mijn hart staat altijd open voor iedereen. ‘s Avonds steek ik hier op de grote open plek een vuur aan voor iedereen die ik heb ontmoet en waarvan ik ook weer afscheid genomen heb. Dan is deze plek voor even een vuurzee aan mooie herinneringen aan de dag. Een ode aan de ontmoeting.” De reiziger keek haar aan. Het kon niet missen. Dit moest de fee zijn...

wat ze ze nodig hebben. Ik probeer goed naar hen te luisteren, net als naar jou. De fee pakt een potje met rozenbottelzaad. "Wachten op je geliefde", staat er. Als de fee het etiket aan de reiziger laat lezen, ziet ze in zijn ogen dat ze de juiste droomzaden te pakken heeft.

"Welterusten reiziger, morgen gaan we je droomzaden planten."

's Nachts slaapt de fee onrustig. Ze droomt. Over iemand die verdriet heeft en getroost moet worden. De steenuil op de schoorsteen fladdert af en toe verschrikt op als hij haar hoort draaien en woelen in haar bed.

de uitnodiging

Terwijl de reiziger dieper het Slingerbos inloopt, op zoek naar antwoorden, is de fee druk bezig. Ze danst en zingt, schrijft en lacht en verheugt zich op haar nieuwe ontmoetingen.

Denk jij dat ze zullen komen? Waarom?

"Als ze maar komen!", denkt ze. Maar direct moet ze aan haar droomzaden denken, aan eeuwige vriendschap. Ze is vol vertrouwen. Ze zullen komen.

Als de uitnodigingen klaar zijn, roept ze haar dierenvrienden. Al snel staan er twee herten, een vos en een paar konijnen voor haar deur en op de schoorsteen laat de steenuil zich horen.

"Wie van jullie weet waar de professor woont?"

Direct duwt een van de jonge herten zijn neus onder haar arm. Het lijkt te willen zeggen:

"Ik weet waar hij woont."

"Mooi. Dan mogen jullie deze uitnodiging bij hem brengen. Ga! En wees snel! Ze zijn morgen al welkom!"

De herten springen weg. De fee kan ze na een paar tellen al niet meer zien, zo snel zijn deze postbodes.

"En wie weet waar de houtsmid woont?"

De steenuil fladdert naar beneden en landt op haar schouder. Voordat de fee het in de gaten heeft, heeft de steenuil de uitnodiging al in zijn snavel en vliegt hij hoog boven de bomen in noordwestelijke richting. De fee zwaait hem uit.

"Dag steenuil."

Ze aait de konijnen, knuffelt de vos en rent dan vlug naar binnen.

"Ik moet nu snel bramentaart gaan bakken en bosbessen gaan plukken om limonade van te maken. Oh! En broodjes bakken en hout sprokkelen voor het kampvuur."

De professor zit net aan een kopje thee op de oude boomstam, als hij links van zich iets hoort ritselen. Hij kijkt opzij. Naast hem staan twee herten.

De professor schrikt. De thee klotst over de rand van zijn kopje. Dan ziet hij het stuk papier in de bek van het ene hert. Hij zet zijn kopje op de grond en langzaam gaat zijn hand naar het dier. Het hert laat het papier vallen en twee tellen later zijn de beide dieren verdwenen in het bos. De professor raapt het papier op, opent het en leest. Zijn ogen worden groter en zijn wenkbrauwen gaan licht omhoog. Er verschijnt een glimlach op zijn gezicht. Hij drinkt zijn thee op en loopt rustig en blij naar binnen. Hij moet zijn koffer inpakken en zorgen dat hij niets vergeet.

De steenuil fladdert boven de bomen, op weg naar de houtsmid. Hij is niet moeilijk te vinden. Iedere vogel in het Slingerbos kent de houtsmid, de vogelvriend. In de verte hoort hij het gezaag en getimmer al.

De houtsmid is druk bezig voor de pimpelmees. Net als hij de opening in de nestkast wil maken, ploft de steenuil op zijn schouder.

"Hé, kleine steenuil. Heb je post voor me?"

Verbaasd pakt de houtsmid het papier uit de snavel van de steenuil.

Nog steeds kleurt en beweegt de hemel. Het is zó mooi. Bogen van groen, paars en blauw licht, lichtbundels, golven van kleur, een kleurrijk lichtspel... de hemel danst! En Mira danst mee. Ademloos aanschouwen de vrienden dit tafereel.

“Dit is het Noorderlicht. De dansende aura van een overleden ziel”, legt de fee uit. Ze vervolgt: “”Het is de dansende aura van Mira en van de kauw. De kauw was om ons heen, liet ons ontmoeten. Liet ons elkaar vinden, elkaar lief te hebben, elkaar te respecteren en te waarderen. We zijn zo verschillend en zó mooi anders. Mira bracht ons samen en samen konden we meer. Om iedereen vliegt een kauw, soms zit de kauw zelfs even op onze schouder. Denk aan je eigen kauw, die kan je helpen verbindingen aan te gaan, droomzaden te planten. Maak je dromen waar en kleur de wereld!”

De fee, de reiziger, de professor en de houtsmid pakken elkaar bij de hand. En samen, onder de magische hemel, dansen ze en vieren ze het leven...

Kun je samen 'meer'?

Wat, bijvoorbeeld?

Met wie zou jij 'meer' kunnen en waarom?

als zij de zon zoekt
haar hart wijd open
voor ieder op haar pad
in haar ogen is het vuur
in haar hart is het leven

ze reikt mij haar hand
die ik in stilte aanvaard
ze wist dat ik zou komen
ze zegt: kom maar

ik zal je laten zien
hoe te dansen met de
vlammen
ik zal je laten zien
hoe het leven te vieren

kom naderbij
ik sta open voor jou
vertel je verhaal
ik luister met mijn hart

de uitnodiging
wees niet bevreesd als
ik je vraag
mijn woorden zijn
geschreven uit liefde
aanvaard mijn woorden
en kom gauw

vrees niet, dit is mijn
roep om jou

het vuur brandt
het zal ons doen verwarmen
het zal ons doen smelten

en wij zullen vinden

kom en dans met mij
kom en vier met mij
vrees niet en aanvaard

mijn woorden
kom, het vuur brandt
kom, het leven wacht
vrees niet en aanvaard
mijn woorden

de vlammen dansen, ze
zullen ons verwarmen
ze zullen ons loodsen
door de koudste nacht
en wees niet bevreesd
voor het onbekende
en wees niet bevreesd
voor de reis door het bos
muziek zal je leiden
muziek zal je brengen
wees niet bevreesd
voor mij

in gesprek
wie doorbreekt de stilte
wie durft het aan
het vertrouwde te verlaten
en op te staan

ieder heeft een verlangen
ieder heeft zijn verhaal
wie doorbreekt de stilte
wie durft het aan

zoek mijn ogen,
ik reik je mijn hand
spreek je woorden, ik sluit
je in mijn hart

we reiken verder, verder
dan de verste ster
we reiken verder, verder
dan de horizon
we reiken verder, tot
voorbij de wolken
we reiken verder, verder
dan de verste ster

wie doorbreekt het zwijgen
wie durft het aan
het bekende te verlaten
en ervoor te gaan

het plan
om ver te kunnen reiken
durf te dromen
ontwaak met een idee
en laat het bloeien
om ver te kunnen
reiken durf te denken
voed je plan
en laat het groeien

gebruik je ogen om
mij te zoeken
gebruik je armen om
mij te omhelzen
gebruik je hart en laat
zien wie je bent
om ver te kunnen reiken
durf te beginnen
overwin jezelf
en maak je droom waar

win de juiste mensen
sluit ze in je hart
vertel vol hartstocht
en neem ze mee

sterrenplukkers
laat de nacht komen
laat de duisternis vallen

laat de zon verdwijnen
achter de horizon

het geheim
van het stervende licht
zal vannacht worden opgelost
vandaag is de dag

dit is het moment
het is nu of nooit
dit is het moment
vandaag is de dag

dansen
wat blijft er over, als
de nacht verdwijnt
als het licht komt en
ons doet ontwaken
wat blijft er over als
de zon opkomt
de kou verdrijft, ons komt
verwarmen

in het licht van de nacht
heb ik mezelf gevonden
en ik kon meer
dan ik ooit had gedacht
in het licht van de nacht

heb ik jou gevonden
we konden meer
dan we hadden gedacht

wat blijft er over als
wij ontwaken
elkaar aankijken,
het afscheid nadert
wat blijft er over, als wij
op pad gaan
ieder onze eigen weg en
verdwijnen aan de horizon

het verschil bracht ons nader
dichterbij dan ooit te voren
we vonden elkaar in het licht
en we reikten verder
als wij op pad gaan
ieder onze eigen weg
verdwijnen aan de horizon

het verschil bracht ons nader
dichterbij dan ooit te voren
we vonden elkaar in het licht
en we reikten verder

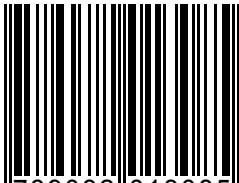
De reiziger dwaalt door het Slingerbos, op zoek naar antwoorden. Geholpen en gestuurd door een geheimzinnige kauw, ontmoet hij onderweg de professor, de houtsmid en de fee. Samen bouwen ze de sterrenplukmachine. Zal het hen lukken het geheim van de stervende ster te ontrafelen? Of is er misschien een groter geheim?

Dit boek is een beleving in woord, beeld en geluid. Er zijn tien liedjes geschreven die staan voor het geluid van De Sterrenplukmachine.

De liedjes zijn te beluisteren en te downloaden op de website.

www.desterrenplukmachine.nl

ISBN 978-90-820130-8-5

9 789082 013085

over

Gerdien Jansen (woord), Barend van der Pol (muziek) en Carien Franken (beeld) werkten samen aan de totstandkoming van de verhaallijn.

De verschillende persoonlijkheden versterkten elkaar in het creatieve proces; ze ondervonden de kracht van het verschil.

vanaf: **6 jaar**

Gerdien Jansen

Barend van der Pol

Carien Franken